

Kampens Ubehageligheder. Jeg ser nu dog egentlig ikke, at disse to Ting have Noget med hinanden at gøre, dersom, vel at mærke, den sidste Yttring af den ærede Minister skulde forstås saaledes, at han til enhver Tid vilde kunne unddrage sig Kampen ved at skaffe sig Privatlivets No; thi disse to Ting have jo aabenbart ikke Noget med hinanden at gøre. Jeg ønsker saa fuldt som Noget en rolig Udvikling her i Landet; jeg ønsker saa fuldt som Noget, at den høitærede Regjering maa være i Stand til at lede en saadan rolig Udvikling, jeg ønsker saa fuldt som Noget, at den ærede Regjering maa nyde de velfortjente Frugter af at have tilveiebragt en saadan rolig Udvikling, og jeg ønsker ganske særlig den høitærede Indenrigsminister al den No, som han maatte ønske sig, men jeg maa, som før sagt, gjøre den allerbestemteste Indsigelse imod Berettigelsen til at kjøbe No, — være sig for Landet, for Regjeringen eller for det enkelte Medlem af Regjeringen, ligegyldigt hvilket, — ved Dp-offrelsen af Andres Ret. Deraf kommer der aldrig noget Godt, og jeg gad nok se, om det vilde kunne lykkes Noget at paavise, at det til nogen Tid eller paa noget Sted er lykkedes at opnaa No ved at gjøre Indrømmelser, som ikke ere stemmende med den strenge Retfærdighed. Forsøgene — jeg har ganske vist tidligere med et maaffte stærkt Udtryk kaldt dem: de „daarlige“ Forsøg — paa at ville kjøbe sig No for en saadan Pris ville, i mine Tanker, langt fra at blive Afslutningen paa en urolig Tid tvertimod blive Begyndelsen til en Uro, hvis Følger Ingen af os kan overse. Jo mere urolige Tiderne ere, desto større Nødvendighed er der, tror jeg, for ubrødelig og ufravigelig at holde fast paa, hvad der er Ret, og hvad der er Sandhed, og et saadant Forsvar for Lovforslaget i dets Helhed eller for nogenfømhelst enkelt Bestemmelse deri som det, at man dertigennem kan komme til eller blot komme nærmere til at erhverve No, tror jeg saaledes vissest ikke er holdbart. Den Afslutning af Lovgivningens Virksomhed paa et Omraade som dette, som den høitærede Indenrigsminister selv har troet at kunne se — jeg erkjender dette, idet jeg ønsker at være lige saa billig mod Enhver og

særlig mod den høitærede Regjering, som jeg forlanger, at Enhver skal være det imod mig — i Gjennemførelsen af et Lovforslag som dette, den kan den ærede Minister dog ikke vel forlange, at vi, eller rettere: at jeg — thi jeg veed jo ikke, om flere slutte sig til min Betragtning — skulle se deri. Naar man holder sig klart i Minde, at den høitærede Regjering strax ved sin Tiltrædelse lyfte det hele Fæstespørgsmaal i Kulb og Rjøn som et af de vigtigste foreliggende Spørgsmaal og som et Spørgsmaal, som Regjeringen vilde undergive den modneste Overveielse, naar man drager sig dette til Minde, og naar man endvidere mindes, hvad det saa var, der kom frem fra den høitærede Regjerings Eide som Frugten af denne „modneste Overveielse“, og man saa fremdeles sammenligner dette med, hvad den høitærede Regjering har troet sig forpligtet til paa Grund af Situationens Alvor at forelægge i denne Samling, og naar man endelig vil drage sig til Minde, hvad den høitærede Indenrigsminister ifjor troede sig i Stand til at kunne gaa ind paa under Forhandlingerne om det da i det andet Thing foreliggende Lovforslag — om han end senere, hvad jeg meget paaffønner, kom tilbage fra en Del deraf —, saa vil jeg dog spørge om, med hvilken stærk Tro den høitærede Minister eller den høitærede Regjering kan forlange, at de, der nærmest ere interesserede i Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant Lovforslag som dette bliver til Lov, deri i Virkeligheden skulde kunne se en Afslutning, i alt Fald for en længere Tid, af Lovgivningsvirksomheden paa dette Omraade, og hvilken Garanti de egentlig skulde finde derfor i den høitærede Ministers Udtalelse om, at dette er hans Betragtning af Lovforslaget. Jeg tror tvertimod, at de Momenter, som jeg saaledes har nævnt, maa gjøre de Bedkommende meget betænkelige — dersom de i Overrigt overhovedet kunde være villige til at slutte sig til Noget, der gik ud over, hvad de anse for strengt nødvendigt — ved at slutte sig til Lovforslaget i den Tanke, at det saa skulde lykkes den høitærede Indenrigsminister eller den høitærede Regjering i Virkeligheden at gjøre det til noget Afsluttende. En enkelt Bemærkning af den høitærede Indenrigsminister,